

Verdaguer: Edició crítica, fonts, context i recepció» i «Verdaguer: edició crítica i recepció hispànica i internacional», i dirigeix ara els de «Textos literaris contemporanis: estudi, edició i traducció» i «L'obra i la figura de Jacint Verdaguer: elaboració d'edicions crítiques i filològiques i estudi de llur recepció nacional i internacional coetània i posterior».

En totes les institucions i plataformes esmentades ha desenvolupat i porta a terme una sòlida tasca investigadora i orientadora de la investigació, de la qual, entre altres resultats remarcables, cal esmentar: 1) els articles publicats, amb regularitat, sobre l'obra de Jacint Verdaguer i la seva repercussió, i sobre altres temes contemporanis (traduccions d'obres literàries angleses al català entre 1868 i 1910, per exemple), a l'*Anuari Verdaguer* i en diverses revistes indexades (*Rassegna Iberistica*, *Catalan Writing*, *Quaderns. Revista de Traducció* i *Catalan Historical Review*, entre d'altres com el *Bulletin Hispanique*, en premsa); 2) els estudis monogràfics com el que, resultat de la tesi doctoral llegida el 1992, precedeix l'edició crítica de *Pàtria* (2002) de Jacint Verdaguer, i altres estudis verdaguerians com la «Introduction» a *Selected Poems of Jacint Verdaguer* traduïts per Ronald Puppo (Chicago, 2007), el capítol sobre «Jacint Verdaguer» del *Panorama crític de la literatura catalana* (2009), dirigit pel doctor Enric Casany, i l'estudi «Sobre la difusió americana del poeta Jacint Verdaguer», inclòs al tercer volum d'*Escribir y persistir. Estudios sobre la literatura en catalán de la Edad Media a la Renacimiento* (Buenos Aires, 2013, edició digi-

tal), coordinat per Vicent-Josep Escartí; 3) altres estudis monogràfics vuitcentistes i del segle xx: el capítol sobre «Les traduccions de literatura polonesa a Catalunya fins a 1939» de l'*Almanach Katalonski* (Cracòvia, 2007), editat per T. Eminovicz-Jaskowska i A. Sawicka; els capítols «Literatura, ideologia i política. A través de la història dels Jocs Florals» i «Els dos Jocs Florals de Barcelona de 1888», inclosos, respectivament, a *Barcelona i els Jocs Florals, 1859. Modernització i romanticisme* (2011) i a *Joc literari i estratègies de representació: 150 anys dels Jocs Florals de Barcelona* (2012), tots dos a cura de Josep M. Domingo; la col·laboració al *Diccionari de la traducció catalana* (2011), dirigit per Montserrat Bacardí i Pilar Godayol; «Notes sobre l'activitat editorial d'Antoni López Llausàs abans de la guerra civil» (amb Manuel Llanas), a *La literatura catalana contemporània: intertextos, influències i relacions*, editat per Montserrat Bacardí, Francesc Foguet i Enric Gallén, i 4) la contribució a la fixació dels criteris d'edicions filològiques i llur aplicació a l'edició de diverses obres de Jacint Verdaguer, publicades en vida de l'autor (*Pàtria*, *Montserrat*), per a la col·lecció de les obres completes promoguda per la Societat Verdaguer, i per al volum quart i darrer de *Totes les obres* (2006) de Jacint Verdaguer, coordinat pels doctors Joaquim Molas i Isidor Cònsul, la *Poesia dispersa (1864-1902)*, o només publicades pòstumament (*Perles del Llibre d'Amic e Amat*, entre d'altres) o inèdites (*Jesús Amor*, *Cor de Jesús*).

MANUEL JORBA

Albert Rossich i Estragó, nascut a Girona el 1952, va estudiar filologia catalana a la Universitat de Barcelona, on vaig tenir el goig de tenir-lo d'alumne i vaig poder constatar que es tractava d'una persona emprenedora i intel·ligent, qualitats que ha anat demostrant al llarg de la seva vida. Es va doctorar amb una tesi sobre el rector de Vallfogona, publicada només en part (per exemple, al llibre *Francesc Vicent Garcia. Història i mite del Rector de Vallfogona*, 1987), i des del 1975 fa classes a la Universitat de Girona, d'on és catedràtic des de fa temps i on, durant molts anys, ha dirigit l'Institut de Llengua i Literatura Catalanes. També ha estat professor, entre el 1977 i el 1992, de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Les seves grans línies de recerca són la literatura catalana de l'edat moderna i del començament del segle XIX, en les quals ha fet aportacions molt importants, sobretot esforçant-se a donar més importància a la literatura catalana del Renaixement i del Barroc, que la historiografia tradicional deixava una mica de banda amb el nom despectiu de Decadència, i per situar en un context més adient el concepte de Renaixença del segle XIX. En aquest sentit, hem de destacar, a banda de la seva eficaç labor de formar un grup de deixebles que treballen en la mateixa línia, la seva intervenció en obres col·lectives com el *Dic-*

cionari de literatura catalana dirigit per Enric Bou, la direcció del tercer volum del *Panorama crític de la literatura catalana* de l'editorial Vicens Vives i la redacció d'importantes obres de síntesi com l'antologia *Poesia catalana del Barroc* o els manuals *Literatura i cultura catalanes (segles XVI-XVIII)* (2007) i *Literatura catalana moderna (sigles XVI-XVIII)* (2011).

A banda d'una colla de llibres, sovint en col·laboració, amb edicions i estudis sobre diversos aspectes de la literatura catalana barroca —entre els quals *Una poètica del barroc: el «Parnàs Català»* (1977), *Poesia eròtica catalana del segle XVII* (1977), *Antologia poètica de Francesc Vicent Garcia* (1985) i *Instruccions per a l'ensenyança de minyons*, de Baldiri Reixac, tom segon (1981)—, Albert Rossich ha publicat més d'un centenar d'articles sobre les seves especialitats, que a més de la literatura dels segles XVI-XIX són l'edició de textos, la bibliografia, la història de la llengua i el plurilingüisme literari. Podem destacar-ne alguns: «El Barroc català. Una descoberta tardana» (1986), «La poesia eròtica del Barroc» (1987), «Subordinació i originalitat en el barroc literari català: alguns paral·lismes» (1989), «Francesc d'Olesa i la *Nova Art de Trobar*» (1991) —en el qual dóna arguments convincents per a la no-atribució a Olesa ni de la *Nova Art* ni de la peça

teatral *La representació de la Mort*, com havíem pensat inicialment Josep Romeu i Figueras i jo mateix—, «Decadència i Renaixença: una visió programàtica de la literatura catalana» (1994), «Un acadèmic de començament del XIX: Bru Bret» (1994), «Una qüestió d'història de la llengua catalana: el reconeixement de la vocal neutra» (1995), «Les arrels literàries de Verdaguer» (1996), «Literatura plurilingüe a Sardenya» (1998), «Barroc, neobarroc i postmodernitat» (1999), «Una obra dramàtica desconeguda sobre la Immaculada Concepció (segle XVII)» (1999), «El nom de les lletres» (1999), «La mort de Francesc Fontanella: a propòsit d'una falsa atribució» (2001), «La poesia catalana a l'Acadèmia abans de la Renaixença» (2002), «Il testo mistilingue: la parodia della lingua italiana nelle letterature ispaniche» (2002), «Alternança de llengües en Cerverí de Girona» (2002), «Els certàmens literaris a Barcelona, segles XIV-XVIII» (2003), «Les faules mitològiques burlesques als segles XVII-XVIII» (2004), «El model ortològic del català modern» (2006), «Els certàmens de la Gaia Ciència als Jocs Florals» (2006), «Els dos registres lingüístics de la poesia de Verdaguer» (2006),

«Notes sobre la transmissió textual de l'obra de Fontanella» (2006), «Segimon Comas i Vilar, acadèmic i preceptista» (2007), «De l'epitafi epigramàtic a l'epitafi burlesc» (2011), «Escatologia literària» (2012) i els articles inclosos dins *Del Cinccents al Setcents: tres-cents anys de literatura catalana* (2010) i al *Diccionari biogràfic de l'Acadèmia de Bones Lletres* (2012).

De més a més, hem de remarcar que Albert Rossich és director del grup consolidat de la Generalitat Llengua i Literatura de l'Edat Moderna (des del 1996) i coordina, amb el seu col·laborador Pep Valsalobre, la base de dades «Nise. Literatura catalana de l'edat moderna». Ha obtingut, entre altres premis, el Milà i Fontanals de l'Institut d'Estudis Catalans (1980), el d'investigació literària de la Generalitat de Catalunya (1982), el Vila de Perpinyà (1985) i el Xarxa d'assaig (1986). L'any 2000 va obtenir una distinció per a la recerca de la Generalitat de Catalunya en la modalitat d'investigadors reconegut i és membre electe de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona.

JOSEP MASSOT